

LIMBUS *land*

Pieter Koolwijk

*Met illustraties van
Linde Faas*

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Van Pieter Koolwijk en Linde Faas verschenen bij
Lemniscaat:

*Vlo en Stiekel | Vlo en Stiekel – Vliegen zwammen
Bens boot | Baas van de wereld | Prutje | Gozert
Luna | De trollen van Leif | Missie afbreken
Foutje? Echt niet! | Een rugzak vol | Wie stout is...*

Tweede druk, 2026

ISBN 978 90 477 1797 3

NUR 283

Tekst © Pieter Koolwijk, 2026

Illustraties © Linde Faas, 2026

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

info@lemniscaat.nl

Boekverzorging: Eef Verburg

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en
in de klas en extra's op www.lemniscaat.nl

1. NIETS

Het is donker.

Nee...

Niet.

Ik kan mezelf zien. Mijn iets te lange nagels met zwarte randjes eronder. De schaafwonden op mijn handen. De oranje trui met rode vlekken en een gat in de elleboog. De groene trainingsbroek met witte strepen aan de zijkant en een scheur op de knie. De ooit witte sportschoenen. Het is hier zeker niet donker.

Het is hier...

Leeg.

Kaal.

Geen grond. Geen lucht. Geen randen. Geen onder. Geen boven. Geen links. Geen rechts. Het is er allemaal niet. Alsof iemand vergeten is de wereld te maken. Te tekenen. Te boetsen. Er is alleen een kleurloze leegte met daarin...

Ik.

Ik?

Wie ben ik?

Ook in mijn hoofd is het leeg. Er zit niets. Of... nee... wacht. Er zit van alles. Alleen voelt het ver weg. Verstopt. Allemaal bedekt onder een laagje niksigheid.

Mijn naam?

Ik weet het niet.

Hoe oud ik ben?

Zeg het maar. Vijf? Zevenenzeventig? Ergens daartussenin?

Ik weet niet eens wat voor haar ik heb. Heb ik wel haar? Snel strijk ik met mijn hand over mijn hoofd. Ik voel haar. Het is kort. Stekelig.

Ineens begin ik me iets te herinneren.

‘Silas!’ zei iemand tegen me. ‘Wat heb je gedaan?’

Ik keek naar de tondeuse in mijn hand en naar het bruine haar dat op de badkamervloer lag. ‘Mijn haar afgeschoren,’ zei ik. ‘Nu ben ik kaal, net zoals papa.’

Het apparaat werd uit mijn handen getrokken. ‘Je had zulk mooi lang haar. Hoe kun je dat nou doen...’

Wow!

Ik weet iets over mezelf!

Ik heet Silas. Ik heb ooit mijn bruine haren afgeschoren en daar iemand best wel boos mee gemaakt. Fijn! Ik herinner me iets. Het voelt als een kleine eerste stap.

Ik kijk opnieuw om me heen.

Niets. Zou daar ook iets verstopt zitten, net zoals in mijn hoofd? Misschien moet ik er ook even aan voelen. Ik beweeg een stukje opzij en steek mijn hand uit.

Niets.

Ik ga een stukje de andere kant op en probeer het daar aan te raken.

Niets.

Onder mijn voeten dan?

Niets.

Hoe voel je aan iets wat er niet is? Nee... Er is wel iets. Leegte. En leegte bestaat. Dat is iets. Dus niets is iets? Ik krijg er hoofdpijn van, en stiekem vind ik dat wel fijn. Het betekent dat ik iets voel.

En dat is precies de bedoeling.

‘Hallo?’ zeg ik. Mijn stem klinkt raar. Een beetje gedempt. Alsof de woorden meteen neerstorten terwijl ze mijn mond verlaten. ‘Hallo?’

‘Hoi,’ hoor ik ineens.

Wat?

Dat was niet mijn stem. Ik kijk alle kanten op, maar dat is zinloos. Er zijn geen kanten hier. Ik gluur onder mijn trui, maar daar zie ik alleen een wit shirt met rode vlekken en daar weer onder een navel en twee tepels. Die praten niet. Gelukkig maar. Dat hoort niet. Dat weet ik wel. Ik controleer de zakken van mijn trainingsbroek. Die zijn leeg.

‘Hallo?’ probeer ik nog een keer.

‘Hoi.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik.’

‘Wie is ik?’

‘Zijn we niet allemaal een ik?’

Daar moet ik even over nadenken. Volgens mij ben ik het daar wel mee eens. ‘Dat klopt.’

‘Gelukkig.’

‘Maar wie praat er dan?’

‘Wij allebei.’

Ook dat klopt. Ergens stelt het me gerust dat deze onzichtbare stem geen onzin uitkraamt. ‘Waarom kan ik je niet zien?’

‘Kan wel.’

‘Maar ik zie je niet.’

‘Wil je dat?’

‘Ja.’

‘Rustig beginnen. Oké?’

‘Dat is goed.’

Vlak voor me, ongeveer ter hoogte van mijn borst, verschijnt een zwart, langwerpig ding met een oranje streep en een scherpe punt.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Een stukje ik,’ zegt het puntige zwart met een beetje oranje. Het gaat open en dicht bij ieder woord.

Ik zie nog steeds niet wat het is, tot er een zwarte kop verschijnt en het puntige zwart met een beetje oranje verandert in een snavel.

‘Je bent een vogel!’

De zwarte kop knikt. ‘Inderdaad. Ik ben een pinguïn. Een keizerspinguïn om precies te zijn.’

‘Een keizerspinguïn,’ herhaal ik. ‘Heb je ook een naam?’

‘Zeker. Ik heet Kwark.’

Kwark de pinguïn. Dit komt me bekend voor, maar toch kan ik het niet helemaal plaatsen. Het is alsof er een sluier van niksigheid over het beest blijft hangen. Irritant wel.

Dan hoor ik ineens een krakerige stem.

‘IK ZAG HEM NIET AANKOMEN!’

Ik draai me om en ontdek een kleine speaker. Hij is langwerpig en rond. Ook die komt me bekend voor. Zo eentje heb ik er ook. Weer iets wat ik me herinner.

‘LEEFT HIJ NOG?’

'BEL 112!'

'HIJ SCHOOT ZO DE WEG OP!'

Wat is dit? Deze mensen klinken in paniek. Ze schreeuwen door elkaar heen zonder naar elkaar te luisteren. Gaat het over mij? Het voelt wel alsof het over mij gaat.

'Kwark.' Mijn stem trilt. 'Gaat dit over mij?'

Hij houdt zijn snavel.

'Leef ik nog?' Ik voel voor alle zekerheid nog een keer aan mijn lijf en mijn armen. 'Wat is er gebeurd, Kwark? Ben ik dood?'

'Je hebt wel even genoeg gehoord,' zegt hij. Zijn hoofd zweeft op de speaker af en met zijn snavel klikt hij hem uit.

Hoezo heb ik wel even genoeg gehoord? Waarom bepaalt hij dat? 'Jij bent niet de baas over mij!'

'Klopt,' zegt hij droogjes. 'Maar er zijn belangrijke zaken om je nu druk om te maken.'

Belangrijkere zaken? Wat bedoelt hij daarmee? Dan realiseer ik me dat hij mijn vraag niet beantwoord heeft. 'Ben ik dood?' vraag ik opnieuw.

De pinguïnkop schudt nee.

'Wat ben ik dan?'

'Wat je bent, kan soms best een ingewikkelde vraag zijn,' antwoordt hij. 'Soms moet je eerst de makkelijkere vragen stellen.'

'Zoals?'

'Waar je bent.'

'Nou...' zeg ik. 'Waar ben ik dan?'

De rest van Kwark wordt zichtbaar. Zijn witte, glimmende buik. De zwarte vleugels. De gele kleur net onder zijn zwarte kop. 'Goeie vraag.' Hij tilt zijn beide

vleugels op en draait een rondje. 'Jij bent in Limbusland.'

Meteen nadat hij de woorden heeft uitgesproken, komt er een hele wereld tevoorschijn.

Limbusland.

2. LIMBUSLAND

Voor me hangt een brug over een donkere leegte. Aan de overkant ligt een uitgestrekte jungle die lijkt te zijn ingekleurd door iemand die niet weet hoe zo iets eruitziet. Paars. Blauw. Oranje. En hier en daar een klein beetje groen. Op verschillende plekken steekt er iets boven de bomen uit. Gigantische boekenkasten, een scheve scheepsmast, kromme lichtpalen, ergens in de verte wiebelt een toren die ieder moment om kan vallen en daarboven schijnt een wit licht. Er knalt vuurwerk in de lucht en ik zie overal vliegende voorwerpen. Boeken, potloden, kaarsen, voetbalschoenen, schemerlampen en nog veel meer. Ze hebben vleugels en het is net alsof ze leven. Ze dansen om elkaar heen, duiken omlaag en zoeven allerlei kanten op.

Op zo'n bijzondere plek ben ik nog nooit geweest. Denk ik. 'Geweldig! Wat is dit voor een plek?'

'Limbusland,' zegt Kwark.

'Dat zei je al. Maar *wat* is Limbusland?'

'Dit.'

'Ja, maar...' Ik bal mijn vuisten. Doet die pinguïn expres zo vervelend? 'Wat is dit?'

'Limbusland! Dat zei ik toch?'

'Laat ook maar. Dat bedoel ik niet.' Volgens mij zeg ik dit wel vaker.

Kwark maakt een vreemd pinguïngeluid. Het is een soort lach, maar toch ook weer niet.

‘Zo leuk is het niet,’ zeg ik.

‘Klopt.’ De pinguïn schudt zijn kop. ‘Zoals ik al zei: wat is gewoon de ingewikkeldste vraag die er is.’

Het zal allemaal wel. Van Kwark hoef ik in ieder geval geen antwoorden te verwachten die me iets wijzer maken.

We staan op een groot, zwevend eiland. Achter ons ligt asfalt met een donkerblauwe auto. Hij staat scheef en de deur aan de bestuurderskant is geopend. Daarachter houdt de wereld op. Daar is niets.

Nee.

Eerst was ik in het niets. Dit is anders. Hier is een ondergaande zon die de wolken een oranje gloed geeft. Er vliegen ara's in de meest prachtige kleuren, glitterende vlinders schieten heen en weer en roze flamingo's fladderen ernaartoe. Het hypnotiseert me een beetje.

Het is prachtig.

Kwark tikt me aan met zijn vleugel. ‘Zullen we die kant op gaan?’ Hij wijst met zijn snavel richting de hangbrug. ‘Daar is van alles te ontdekken.’

Ik wil helemaal niet van alles ontdekken. Ik zou veel liever vleugels willen, zodat ik samen met al die andere dieren naar de ondergaande zon kan vliegen. Het trekt me enorm. Het heeft iets magisch.

Iets vredigs.

‘Kom,’ dringt Kwark aan. Hij prikt met zijn snavel in mijn zij. Pijn doet het niet, maar het haalt me toch uit de betovering. ‘Laten we gaan,’ zegt hij.

‘Waarom?’

‘Hier is niks,’ zegt Kwark. Hij loopt een stukje richting de hangbrug. ‘We moeten die kant op.’

Hij heeft gelijk. Ik heb geen vleugels en kan niet wegvliegen. Ik kijk naar Limbusland. Naar alle bijzondere dingen die boven de bomen uitsteken. De gekke wezens die rondvliegen. Het vuurwerk dat uit elkaar knalt. Misschien is deze wereld ontdekken zo gek nog niet. 'Oké,' zeg ik. 'Ik ga mee.' Mijn oog valt op de speaker waar de stemmen uit kwamen. Ik buk voorover en pak hem op. 'Zal ik die meenemen?' vraag ik.

'Kan,' zegt Kwark.

'Hij voelt belangrijk,' zeg ik. 'Volgens mij hadden die stemmen het over mij.'

Kwark staart in de richting van de vogels die naar de ondergaande zon vliegen. Hij zal wel jaloers zijn. Pinguïns kunnen niet vliegen. 'Het is vooral belangrijk dat we op pad gaan,' zegt hij. 'Nu.'

'Dat kan ook met de speaker.'

'Ja, ja. Schiet nou maar op.' Hij waggelt gehaast bij me vandaan. 'Weg hier. Snel.'

Ik kijk nog een allerlaatste keer naar de auto, de wolken, de zon en de vogels, en draai me dan naar Kwark. Die zet net zijn eerste poot op de brug. Ik zucht, schud mijn hoofd en loop achter hem aan. Geen idee waarom deze pinguïn bij me is, maar hij voelt als een gids in deze gekke wereld. Dan kan ik maar beter bij hem in de buurt blijven. Maar zodra ik een voet op de brug zet, beginnen de touwen en het hout te kraken en slingert het ding lichtjes heen en weer. Dit voelt niet veilig. Helemaal niet veilig.

'Kwark?'

Kwark kijkt niet op of om en loopt door naar de overkant. Hoe verder ik over de brug loop, hoe dieper

hij doorzakt. Gaat dit krakende ding mij wel houden? Als ik hier de diepte in stort, is mijn reis al voorbij voor hij begonnen is. Geen fijne gedachte.

Ik versnel mijn pas om zo dicht mogelijk bij hem te komen. 'Kwark?' probeer ik nog een keer.

'Ja?'

'Weet je zeker dat we die kant op moeten?'

'Heel zeker.'

'Hoe weet je dat dan?'

'Gewoon,' zegt hij. 'Dat weet ik.'

'Woon jij hier?' vraag ik. 'In Limbusland?'

Kwark blijft staan. 'Euh....' zegt hij. 'Ook weer een ingewikkelde vraag.' Hij staart omhoog en schudt even kort met zijn lijf. 'Ik denk het wel. Ja. Nu wel.' Dan loopt hij gelukkig weer verder.

'Eerst niet?'

Hij schudt zijn kop. 'Eerst niet.'

Ik weet zeker dat ik Kwark ken, maar ik kan me niet herinneren waarvan. Niet zo gek ook. Ik herinner me alleen dat ik bruine stekels heb en daar ooit iemand boos mee heb gemaakt.

'Wij kennen elkaar toch?' vraag ik.

'Klopt.'

'Waarvan?'

'Van vroeger,' zegt hij. 'Ik beschermde je tegen monsters.'

Ik moet toch een klein beetje lachen. Een pinguïn die tegen monsters vecht om mij te beschermen. Hij was er vast heel goed in, want ik ben nog nooit opgegeten door een monster. In ieder geval niet dat ik me kan herinneren.

'Weet je ook hoe ik hier terecht ben gekomen?' vraag ik.

‘Ja.’

‘Hoe dan?’

‘Dat is nu niet belangrijk.’

‘Misschien is het voor jou niet belangrijk,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Maar wel voor mij.’

‘Vertrouw me maar.’

Vertrouw me? Vertrouw me? Een pinguïn die Kwark heet, me meeneemt over een gammele hangbrug en me niet alles wil vertellen wat hij weet. Waarom zou ik die vertrouwen?

‘Je kunt het toch gewoon zeggen?’ probeer ik nog een keer.

‘Er is nu maar één ding belangrijk.’

‘Wat dan?’

‘Doorlopen.’

‘Ja.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Dat zei je al, maar wat is er belangrijk?’

‘Dat we doorlopen.’

Ik heb zin om de speaker naar zijn kop te gooien, maar dat is dierenmishandeling. Zo ben ik niet. Dat voel ik. Ik zou hem geen pijn kunnen doen. Dat doe je niet bij dieren. Zonder er verder over na te denken druk ik op de aanknop van het speakertje.

‘SILAS!’ roept een man. ‘O, NEE! SILAS!’

Silas! Dat ben ik. Ze hebben het echt over mij!

‘BEL EEN AMBULANCE!’ schreeuwt de man in paniek. Zijn stem komt me bekend voor. ‘IEMAND! DOE IETS!’

Een ambulance? Wat is er aan de hand?

‘IK ZAG HEM NIET AANKOMEN,’ zegt een ander. ‘DIE JONGEN SCHOOT ZO VOOR ME DE WEG OP.’

‘IK HEB 112 AL AAN DE LIJN!’ roept nog een stem. ‘DE AMBULANCE IS ONDERWEG!’

Alles voelt wankel. Ik weet niet of het door de wiebelbrug komt, of dat mijn benen gewoon niet meer zo stevig zijn. Er is een ambulance nodig...

Voor mij!

'DIT IS MIJN ZOON!' Nu herken ik de stem. Het is papa. Mijn papa. Mijn papa die helemaal in paniek is.

'Papa!' schreeuw ik naar de speaker. 'Ik ben hier!'

'O, SILAS TOCH...'

'Ik zit in Limbusland, pap! Samen met Kwark!'

'HET SPIJT ME ZO,' zegt papa.

Wat? Hij heeft spijt? Waarvan? Zit ik door hem in Limbusland? Nee toch? Er borrelt een rotgevoel omhoog, al snap ik niet zo goed waarom.

'HET SPIJT ME ECHT, SILAS.'

'Pap!' roep ik. 'Kun je me horen?'

'Zet dat ding toch uit,' zegt Kwark. Hij drukt met zijn snavel op het knopje. 'Daar komt alleen maar ellende uit.'

'Nee! Het is belangrijk!' Er moet een ambulance komen. Voor mij! 'Er is iets vreselijks aan de hand,' zeg ik. 'En ik wil weten wat.'

'Voor nu is het genoeg.'

'Niet waar.' Ik wil de speaker weer aanzetten, maar Kwark pikt naar mijn vingers. Van schrik trek ik mijn hand weg en laat de speaker op de brug vallen.

'Laat dat ding uit,' zegt de pinguïn.

'Maar papa is daar!'

Kwark knikt. 'Ja... en jij bent hier.'

'Maar...' Ik voel tranen branden achter mijn ogen. 'Ik wil naar papa toe!' En ik wil niet dat er een ambulance moet komen. Of dat er iets ergs aan de hand is.

‘Precies,’ zegt Kwark. ‘En om bij hem te komen, moet jij je concentreren op het hier en nu. In Limbusland.’

‘Waarom?’

‘Waarom?’ Kwark gebaart met zijn vleugels. ‘Kijk eens waar we staan. Op een hangbrug die kraakt onder jouw gewicht. Wat als die instort? Of je erdoorheen zakt?’

Ik kijk omlaag naar de donkere diepte. Meteen voel ik het in mijn buik. Schommelde deze brug net ook al zo hard? Ik was helemaal vergeten dat ik hier stond. ‘Oké.’ Ik pak de touwen naast me vast. ‘We laten hem uit.’

‘Goed zo.’ Meteen loopt Kwark weer door, alsof hij ergens precies op tijd moet zijn.

‘Voor nu.’ Ik buk voorover en pak het ding weer op. Er zit een koord aan waarmee ik hem over mijn schouder hang. Dan loop ik snel achter Kwark aan.

Als we eindelijk veilig aan de andere kant van de hangbrug staan, klinkt er een bel in de jungle.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Een bel.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Dat hoor ik ook wel, maar waarom klingelt-ie?’

Zonder iets te zeggen kijkt Kwark achterom, naar het zwevende eilandje.

Ook ik kijk nog een keer die kant op. De auto zie ik niet. Wel de zon, de wolken, de vlinders en alle vogels. Eigenlijk zou ik weer over de brug terug willen rennen. Het is daar zo mooi.

‘Deze kant op,’ zegt Kwark. ‘Richting je vader.’ Hij waggelt naar een plek waar de jungle een beetje uit elkaar wijkt en een pad te zien is.

Opnieuw klingelt ergens verderop de bel.
Heeft die soms iets met de weg naar huis te maken?